

P. Rosegger — Jos. Volc:

Pozdravljeno, dete nebeško!

(Božična molitev.)

Božič, ti si tu; po dolgih žalostnih dneh si vendar spet prišel dol k nam.

Hrepenel sem po tebi kot otrok; kajti jaz sem otrok s sivimi lasmi. Ali zdaj te čujem, da šuštiš v teh vršičih; med tvojim sladkim, gorkim dihom plapolajo lučce svetega drevesca božičnega.

O, pozdravljeno, ti nebeško dete! S solnčnimi svojimi očki prosevaš težke meglé, ki se kar nočejo dvigniti v tej dolini solznih rosá.

Jaz bi te pogrel na svojem srcu, ali bojim se: človeških strasti divji plameni bi znabiti opalili tvoje kodrave lasce. Vem, ti si navajeno večne pomladi milih dihov; otrok Bogov, pri tebi doma mora biti lepo.

Večkrat čujem, kako tiho zveni v višavah, kot zvonjenje in pozdravljanje od zgor.

In tedaj me zgrabi domotožje, in kakor izgubljen otrok v noči kličem in pota iščem k bivališčem božjim.

Povej mi, povej, ti ljubi poslanček nebeški, kako ravna gôri tvoj Oče, večni Gospod?

Skoraj bojim se, da nas je Oče pozabil; gledam namreč, kako vse božje izginja na svetu kot solnčni žarki pred hudo uro

Veselje nad pravico nam je umrlo in čista dobra volja.

Umetnost brba po prahu, delinja srca ginejo.

Ko bi ti ne prišlo od časa do časa, o sladko, sveto dete, steza med nebom in zemljo bi podivjala čisto.

Mene pa tako žeja po novicah od zgor, kaj li delajo ondi v deželi večne ljubezni vsi dragi, ki so nas zapustili.

Moja mamica zvesta; davno je že blezo dospela tja na berlak bolestitih.

Bila je skoro slepa; vendar poti tja — to vem — ni izgrešila.

Kako ji gre? Li vedno še peva popevke vesele? To vem, da angelci poslušajo in se smejejo! Kakšna reč je to bila, ko je pripovedovala in pela! In modro se je držala, saj čisto gluha je bila tudi in svojega lastnega pevanja in razodevanja — tako sodim — sama ni čula. In še to naj-vprašam: Ali imate koga bolnega v nebesih?

Če ne more streči bolnikom, mamka moja, in čuti cele noči in skrbeti in si od ust pritrgavati, jaz mislim, ni srečna.

No, pa je gotovo.

Ali to ji povej, aa ima zdaj na svetu vnučke srčkane; listi-le, ki danes vriskajo okoli lučic tvojega drevesca, o dete božje. In to povej mamici: pozdravljamo jo.

Potem si ti, dete božje, gotovo že tudi srečalo žensko lice, majniško mlado in angelsko ljubko; težko si verjelo, da je bilo rojeno na svetlu.

V družbi najčistejših in najbolj blaženih, med zvestimi, žrtvoljubimi dušami si je videlo.

Ti se smehljaš, božje dete, videlo si jo pluti v beli obleki, z mirto pretkani.

Nje obraz, tako nežen ko črešnjev cvet — ona je bila! — in oči, tako mile in globoke — se li ni v njih še zrcalila podoba soproga in otrok?

Ti si jo srečalo v deželi nebeški, kako je znabiti pohajala samši v tihih gajih in čakala.

Saj takrat šele, ko bodo pri nji mož in otroci, bo vesela šla v večno blaženost.

Ta žena, moje dete nebeško, ko se vrneš domov, te bo uprašala s solznim smehljajem, kako je kaj bilo, ko si postavilo božično drevesce vriskajočim otrokom v osirotelo hišo?

O povej ji, kako nam nanovo vzcvita v teh mladih dušah prezgodaj zvenelo veselje tega svetá.

In to ji povej, kako sem srečen v teh malih, in kako srčno se ji zahvaljujem.

In da še vedno plakati moram — o poslanec ljubezni — tega ji ne povej.

Cvetko Gorjančev:

Čudna svatba.

Nocoj pa, nocoj pa zvezde žaré,
kot o póroki zlati sveče goré:
saj k póroki Zima-nevesta
in ženin-Sneg gresta.

In ž njima so ptičice-drúžice
in cvetke krâj ozke stružice
in Mraz-svečenik dolgobradi
in cerkev — na širni livadi.

Pa to je svatba čudna nocoj:
ptički se s svojo krvjó gosté
in cvetke vse pomorjene ležé
na svatbi tej čudni nocoj!

